

“Pasaulio pramonės darbininkų” (IWW) konstitucijos preambulė

Dirbančiųjų ir darbdavių klasės neturi nieko bendro. Taikos nebus tol, kol milijonams dirbančiųjų į akis žvelgs alkis ir skurdas, o tai, kas geriausia, gyvenime gaus darbdavių klasę sudaranti mažuma. Kova tarp šių dviejų klasių turi vykti tol, kol pasaulio dirbantieji susiorganizuos kaip klasė, perims į savo rankas gamybos priemones, panaikins darbo sistemą ir gyvens harmonijoje su žeme.

Mes matome, kad pramonės valdymą sutelkus į vis mažiau rankų, profesinės sąjungos nebepajėgia kovoti su vis labiau augančia darbdavių klasės galia. Profsąjungos sukuria tokią padėtį, kai tarpusavyje kiršinami tos pačios pramonės šakos darbuotojai padeda darbdaviams vieni kitus triuškinėti kovose už aukštesnį atlyginimą. Dar daugiau, profsąjungos padeda darbdavių klasei priversti dirbančiuosius tikėti, kad dirbančiųjų klasė turi bendrą interesą su savo darbdaviais. Pakeisti šias sąlygas ir įtvirtinti dirbančiųjų klasės interesus galima tik tokioje organizacijoje, kurios visi nariai, dirbantys bet kokioje pramonės šakoje, o jei tai būtina – visose pramonės šakose, nustoja dirbti bet kurioje atšakoje paskelbus streiką ar lokautą. Taip skriauda vienam žmogui paverčiama visų skriauda.

Vietoj konservatyvaus lozungo „Teisingas uždarbis už teisingą darbą“, mes turime iškelti naują šūkį „Panaikinkime darbo sistemą“.

Istorinė dirbančiųjų klasės misija – nusikratyti kapitalizmo. Gamintojų armija turi būti organizuojama ne tik kasdieninei kovai su kapitalistais, bet ir tam, kad gamyba vyktų po kapitalizmo sugriovimo. Organizuodamiesi pramonėje, mes kuriame naujos visuomenės struktūrą senosios visuomenės kevale.